

E-8

840

Δ. ΟΣΚΙΝ

ΣΤΑ ΝΟΤΑ ΤΟΝ ΑΣΠΡΟΝ

Μετάφρασι: Θ. ΑΔΑΚΡΙΤΥ

ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒΛΟΝ 1931

E-8

840

Δ. ΟΣΚΙΝ

ΣΤΑ ΝΟΤΑ ΤΟΝ ΑΣΠΡΟΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ Θ. ΑΔΑΚΡΙΤΥ

Γ.Π.Β на обяз. экз.

Лнгр 1931 год

Акт №

5144

ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΟΥΝΙΣΤΙ“

ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1931

Д. ОСЬКИН

В тылу у белых

Перевод Ф. АДАКРИТУ

ИЗДАНИЕ

Греческого Издательства „КОММУНИСТИС“

С-К. Крайлит № 868 Ст. В 114x162 Тир. 3000
Ростов-Дон. Тип, греч. из-ва „Коммунистис“ Зак. 132

ΤΣΟΠΑΝΑΚΟΣ

Δίσκολα ζύσε ι μιτέρα το Πέτια Κλιωτζαρεφ.

Χίρα, με τρία ορφανα, άροστι, δύλεθε το καλοχέρι στο παπα για 3 ρύβλια το μίνα, για να μι πεθάνι απτιν πίναν το φτινόπορο κρεμνύσε τι σαχύλα στον όμο κε ζιτιάνεθε. Σα γένικε 12 χρονο ο Πέτιας, τον δολέψανε κοντα σ'ένα τσοπάνι, γιχ τζιράκι. Κερος πια να σκεφτι για τον εαφτό-τυ.

Δίσκολι ίνε ι ζοι τυ τσοπανόπεδυ, γιατι κι ο τσοπάνις ακόμα ίνε εκσυζία πάνο στο κεφάλι-τυ. Γιαφτο κε δεν ήταν καθόλυ παράκκενο, πυ ο Πέτιας, μόλα-τυ τα 18 χρόνια, φένονταν μαραμένος, ζαρομένος.

Ιρθε το 1917. Κεέςπασε ι επανάστασι. Τον Πέτια πολι λίγο τον άνκιχε. Γράματα πολι λίγα ίκσερε, επιμερίδες δεν έβλεπε ποτές-τυ, κε πολι λίγο καταλάδανε απ' όσα γίνονταν γίρο-τυ.

Το φθινόπορο όταν πια πέρανε τα ζόα στις μάντρες κε δεν τα βγάζανε στι βοσκι, δόσανε τυ Πέτια το λογαριαζμό-τυ.

Γίριξε ο Πέτιας στιν άδια καλίθα-τυ—ι μιέρα-τυ πέθανε απο κερο.

Ι μεγαλύτερι αδερφί-τυ Γάσκα, πυ στέκονταν δούλα στυ παπα το σπίτι, τυ κυθαλύσε κριφα τα απομινάρια απο τραπέζι τυ παπα.

Στα 1919 πριν το Πάσχα φάνικε στο χοριο επισιτιστικο απόσπαζμα*), πυ αποτελούνταν απο καμια εκατοστι κόκινους στρατιότες. Ο δικιτις τυς μίρακε στις φτοχικες καλίθες.

— Για να μι σκαρόσουν κυμπαριες με τυς κυλάκους!

Στιν καλίθα τυ Πέτια καταλίσανε κάμποσι κόκινι στρατιότες με τον αρχιγο τυ υλαμυ Ζότοφ.

Ο Ζότοφ ιταν εργάτις στι Μόσχα, γερο πεδι, μ'ανιχτι καρδια. Αμέσος τράβηκε στο μέρος-τυ τον Πέτια. Πολα ίδε κε πέρασε, κε πάντα έδρισκε κάτι να διγιθι. Ος τα 1917 βρίσκονταν στο αφστριακο μέτοπο κε βασανίστικε πολι στο πεζικο· μόλις άρχισε ι επανάσταση, κσεσικόθηκε απτυς πρότυς ενάντια στιν επίθεσι, ενάντια στον πόλεμο. Απτο μέτοπο γίρισε ίσια στι φάπρικα. Εκι το διαλέκσανε μέλος τις εργοστασιακις επιτροπις. Μόλις χριάστηκε να στίλυν στα χορια αποσπάζματα για σιτάρι, πρότος ο Ζότοφ παρυσιάστηκε στιν πρόσκλησι τον επανκελματικον σοματίον.

Τι μέρα ι μυσαφίριδες τυ Πέτια πίγενεν μαζι με τον χομισάρο τυ επισιτιζμυ στα γίρο χορια για να μα-

*) Продотряд

ζόκουν ριτάρι, κε το βράδι ετιμάζανε μόνι-τους το φαί-τους. Ιστερα απτο φαι, άρχιζαν ι κυθέντες για τ'όνα κε τ'άλο για τιν επανάστασι, για τιν εργοστασιακι ζοι, για τους άσπρους.

— Θα τους δίκουμε, τα σκιλια—έλεγε με ζέσι ο Ζότοφ ας τολμίσουν μονάχα να πλisiäζουν. Δογαριάζουν να πάρουν πίσο τις φάπρικες κε τι γι—κυλοκίθια θα πάρουν. Εκίνα πυ πίρε ο εργάτις, τα πίρε για πάντα, κε πίσο δεν τα δίνι—πόσον κερο καρτερύσε να τα πάρι! . .

Ο Πέτιας άκουε τις ομιλίες τον εργατον με στρατιοτικους μανδιές, κε άρχιζε μόνος-του να νιόθι, προς κάτι-τι το πολι μεγάλο έχι γίνι. Ενιοθε, προς κάτι πρέπει να τρέχι, για να λισιάζουν τόσο πολι ι κυλάκι κ' ι έμπορι ενάντια στους μπολσεβίκους.

Ος κε στο μιαλο τυ Πέτια έχι χοθι προς ιπάρ-χυνε διο λογιον άνθρωπι: κίνι πυ δουλέδουν κε δεν έχυνε τίποτε όπος ίνε κι ο ίδιος, κι άλι πυ τίποτε δεν κάνουν μα ανα-κάζουν τους άλους να δουλέψουν κ'ι ίδι ζουν „ζοιν χαρισάμενος“.

— Ετσι το λιπον ίνε—πσιθίριζε κάποτε, ίστερα απ'όλες τις ομιλίες, σαν προς απαντόντας στις ίδιες τις ιδέες-του. Κε ιδέες τυ έρχονταν πολες. . .

Απτον κερων πυ κατέλιζε ο Ζότοφ με τους σιντρό-φους-του στιν καλίθα τυ Πέτια, άλακσε ολότελα ι φτοχιχια καλίθα αναζοογονίθικε. Ο Ζότοφ αγαπύσε να μιλα. Κε το σπυδεότερο ίνε πυ μιλύσε πάντα για τέτια πράματα, πυ ενδιαφέρονε όλος.

— Ας πάρουμε παράδιγμα το δικό-σας τον τσιφλικα (πομέσσιχο) — έλεγε ο Ζότοφ. — Πίρατε τι γίς-του;

— Πίραμε — απαντόςαν σε χορο ι χοριάτες.

— Τα έπιπλα, τα αγροτικά εργαλία, τα ζόα—τα πέρατε επίσης;

Κε πω βρίσκετε τώρα ο τσιφλικάς-σας;

—Πό θα βρίσκετε; Βέβεια μαζί με τους άσπρους. Οπω ίνε κι όλι ι άλι.

— Αμ αν γιρίσουν πίσω ι άσπρι με τον τσιφλικά-σας,— τί θαρίτε θα σας χαιδέψουν στο κεφάλι, γιατί πέρατε τα εργαλία, τα ζόα κι όλι τιν περιωσία-τω;

— Κε βέβεια θα μας χαιδέψουν. Μονάχα απτιν ανάποδι.

— Πα να πι γιατί έρχουντε ι άσπρι κατα τι γνώ-μι-σας;

— Φος-φανερο γιατί. Για τιν περιωσία-τους.

— Κε θα τιν δόσετε έτσι, δίχος να χτιπιθήτε;

— Α δε μας φτάσουν ι δίναμές-μας, τι θα κάνουμε. Θέλοντας κε μι θα τιν δόσουμε.

— Ανόιτι πω ίστε. Αμε ι σοβετικι εκσυζία γιατί ιπάρχι; Νά γιαφτο ιπάρχι σοβετικι εκσυζία, για να τε-λιόσι μια κε καλα με τους μπουρζυάδες κε τους τσιφλι-κάδες κε να σας έιπερασπίσι απ'αφτους. Ι Σοβετικι εκσυζια ίνε δίναμι κ' ι δίναμι αφτι ίμασταν εμεις, ο εργατο-αγροτικός Κόκινος Στρατος.

Ο χιμόνας βγίκε. Ο Πέτίας κσανα σιφόνισε να μπι τσοπάνις, όπος κε στα προηγόμενα χρόνια.

— Πέτακsé-το τυ λεί ο Ζότοφ. Δε θαριέσε να κσαναρχίσις να δίνις κε πέρνις με τα ζόα; Πέρασαν πια τα παλια τα χρόνια, κ' ίνε πια κερως να σκεφτις για τον εαφτό-συ. Ελα μαζί-μας στο απόσπαζμα. Θα

σε μάθουμε να πιροβολας. Ισε παλικάρι κε δε θα βγεις φόρτομα για τι Σοβετικι εκσυσία.

Το πεδι σκέφτικε λίγο κε δέχτικε.

Ι ΑΣΠΡΙ

Τιν άνικσι διαδόθηκαν στο χοριο επίμονα φήμες, ότι πλισιάζουν ι άσπρι, ότι ο Δενίκιν πάι να ενκαθιδρίσι τιν εθνοσινέλεφσι*).

Γρίγορα θάρθι το τέλος τον μπολσεβίκον, ψσιθίριζαν ι κυλάχι.

Το χοριο μιράστικε σε διο στρατόπεδα: το ένα, το φτοχικο, σινκεντρόνονταν γίρο στο επισιτιστικο απόσπαγμα, το άλλο πυ αποτελούνταν απτυς χαραμοφάγυς, σινκεντρόνονταν γίρο στον πιο πλύσιο τυ χοριυ, τον Κύτριν.

Το επισιτιστικο απόσπαγμα πήρε διαταγι να στίλι αμέσος στι νομαρχιαχι πόλι το στάρι πυ μάζοκε το χιμόνα με έμπιστι φρυρα. Στι φρυρα διορίζανε τον υλαμο τυ Ζότοφ. Κ'έτσι ο Πέτιας, για πρότι φορα βγίκε απτο χοριό-τυ.

Στιν Τύλα μάθανε, ότι ένα ζόμα ιπικυ με τιν αρχιγία τυ στρατιγυ Μαμόντοφ διέσπασε το κόκينو μέτοπο. Ο άσπρος στρατιγος πίγεγε προς το Βορόνεζ. Κοζλοφ, Ελεχ.

Ο Ζότοφ έβλεπε πιο καθαρα τα πράματα αν δε γιρίσουν πίσο ι άσπρι, ίτε αν δεν τυς σταματίσουν, θα πέσουν κε στο Περεζνίχι, όπου θρίσκονταν το υπόλιπο μέρος τυ επισιτιστικυ αποσπάγματος.

*) Учредительное собрание

— Θα χαθουν ι σίντροφι, — σκέφτονταν ο Ζότοφ. —
Κε γιати νε κε καλα τυ μπίκε τυ κομισάρυ να στίλι
το δικό-μυ τον υλαμο. Τώρα θα δύλεβα εκι όχι χειρότερα
απτος άλυσ — όσο κε νάνε παλιι στρατιότες ίμαστε.

Μολις ίρθε στιν πόλι ο Ζότοφ, παράδοσε το φορτίο
πυ έφερε.

Αργότερα πίγε στο στρατιοτικο τμίμα, όπου έμαθε,
πος πρόχαναν να προιδοπιΐζουν το επισιτιστικο απόσπαγμα,
έτσι πυ ι άσπρι δεν το θρίκαν. Εδο δίλωσαν τυ Ζότοφ
ότι δε θα γιρίσι με τον υλαμό-τυ, μα θα πάι να
σιμπλιρόσι το πεζικο σίνταγμα, πυ στέλνετε στα κοντα
στο μέτοπο, ενάντια στον Δενίκιν.

— Καλα, πάμε στο σίνταγμα — σιφόνισε ο Ζότοφ. —
Ετιμάσυ Πέτια, να σπάσυμε τα μύτρα τον άσπρον
στρατιγον.

Ι κιριότερες δίναμες τυ σόματος τυ Μαμόντοφ
περάσανε 10 θέρστια μακρια απτο χοριο Περεζνίκι· κε
μολατάφτα στο Περεζνίκι έπεσε ένα απτα σιντάγματα κε
έμινε να κсениχτίσι. Ι χορικι πυ σιχνα επισκέφτονταν
το Ζότοφ κε κάνανε κυθέντες μαζί-τυ σκορπίστικαν στα
δάσι κε τα χοράφια· νιόθανε πως θα τυς εκδιχιθουν ι
κυλάκι με τι βοίθια τον άσπρον. Ι κυλαχια, με επι
κεφαλις τον Κύτριν, ιποδέχτικαν τυς μαμόντοφτςυς στιν
άκρι τυ χοριυ, με τυς παπάδες κε τα κσαφτέριγα, με
κοδονοκρυσίες. Ο ίδιος ο Κύτριν βαστύσε στα χέρια-τυ
πσομι κι αλάτι, κ' ενχιρίζοντάς-το στο δικιτι τυ σιντά-
γματος, εκσεφόνισε ολάκερο πανιγิริχο λόγο με δάκρια
στα μάτια.

ΣΤΟ ΜΕΤΟΠΟ

Μόλις πηγε ο Ζότοφ στο σύνταγμα, την πρώτη μέρα αναδιοργάνωσαν τον υλαμό-του σε ανιχνεφτικο τμήμα.

— Ίδαν κε πέρασαν τα πεδία — σκέφτηκε ο δικιτισ του συντάγματος. Κι αφτο θ'άνε ι πιο κατάλιλι δουλια γι' αφτους.

Μαθίθηκε πως γρίγορα θα θγι το σύνταγμα ενάντια στο Δενίχιν. Προτου να κσεκινίσουν, γίνονταν εντατικές προετιμασίες κε γυμνάσια.

Πίγεναν στι σκοποβολι, στέλανε ανιχνεφτες, φρυρα μ'άλα λόγια ετιμάζονταν για μαχιτικι δουλια.

Φαι δίνονταν όπος κε στο μέτοπο, εκι όπου γίνονταν τα γυμνάσια.

Στις 12 το μεσιμέρι έρχονταν τα κινιτα μαγιρια. Ι κόκινι στρατιότες στέχονταν στι σιρα με τα καζανάκια-τους κε πέρνανε το μερίδιό-τους απτι σύπα ένα καζανάκι για διο.

Για το ανιχνεφτικο τμήμα του Ζότοφ το φαι έφτανε, γιατι ι περισσότερι ίσαν εργάτε, πυ σινίθισαν πια στις πίνες τις προτέβουσας. Μα για τους χορικους, πυ αποτελούσανε την πλιονοψιφία του συντάγματος, το ένα φύντι ψομι φένονταν λίγο.

— Τόρα πυ θα πάμε στο μέτοπο κε θα διόκσουμε τους άσπρους, θα πάρουμε αμέσος 2—3 φύντια ο καθένας, χοράτεβαν τα παλικάρια του Ζότοφ.

Ο Ζότοφ τότε πία ήταν αρχηγος του ανιχνεφτικου τμήματος.

Ὁ ζινέστισι το καθίκοντος δεν το φόβιζε, μα τὸν ἔκανε νὰ σκεφτι πολὶ.

Ἀπο κοντά-τὸ δεν κσεκολνύζε ὁ ἀχόριστος πια ζίντροφός-τὸ ὁ πρόιν τσοπανάκος Πέτιας, τὸρα κόκινος στρατιότης Πέτρος Κλιωτσαρεφ.

Με το στρατιοτικο μανδῖα ὁ Πέτιας φένονταν πιο ἱλικιομένος, ἀπ' ὅτι πραγματικά ἴταν. Ὁ πρόιν τσοπανάκος ἐδῖκε μεγαλὴ εφστοχία στὴ σκοποβολή· γρίγορα ζινίθισε στὰ γυμνάσιὰ, ἔτσι πὺ σε μιὰ ὁδομάδα δε μπορύζες νὰ τὸν κσεχορίσις ἀπὺς παλιὺς στρατιότες. Κ' ἰ φονί-τὸ ἀλακσε τὸρα κε μιλύζε με μπάσο.

Ὁ Ζότοφ, ἀφὺ κσεκυράστηκε λίγο ἴστερα ἀπὸ τὰ γυμνάσια μάζοκσε γίρο-τὸ τὺς „ανιχνεφτες“-τὸ κε επεκσεργάζονταν μαζί-τὺς τὺς τρόπυς τὶς ἀνιχνεφτικὶς δουλιὰς στὸ μέτοπο.

— Τὸρα ἴνε ἐφκολο νὰ δουλέθις στὴν ἀνίχνεψι — ἔλεγε — δε μιάζι ὅπος στὸ γερμανικο πόλεμο. Ἐχὶ δε μπορύζες νὰ προχορίσις πιο πέρα ἀπὸ τὰ σερματοπλέγματα. Μὺ τίχενε μερικες νὰ περάσις κε νὰ πας πιο κοντά· μα τὸ κάκῡ, ἀκὺς νὰ μιλὰν κε δεν καταλαθένις τίποτα, γιὰτι ἡ γλῶσσα-τὺς ἴνε διαφορετικὴ. Τὸρα χριάζετε θάρος, παλικαρία κε καπατσια. Φτάνι νᾶξε λίγο παλικάρι κε καπάτσος· μπορὶς νὰ γίρνας ἀνάμεσα στὺς ἄσπρὺς δόλχος νὰ σε πὰρι κανέναν μιρυδία.

— Θάρος κε εφεθρετικότητα, νὰ τι χριάζεται ἡ ἀνίχνεψι, ἐκσιγύζε ἀκύραστα ὁ Ζότοφ στὺς ἀνιχνεφτες-τὸ. Ἀς πάρῃμε λόγῡ χάρι, τέτιο παράδιγμα. Στεχόμαστε σε μιὰ θέσι, ἀντίχρι στὺς ἄσπρὺς. Δεν ἔχυν σερματοπλέγματα ὅτε κίνι, ὅτε μὶς. Πρέπι νὰ μάθῃμε πόσες

δύναμεις βρίσκοντε στο σύνταγμα-μας, αν έχουνε επικυρίες τι σκέφτοντε ι άσπρι για τιν επίθεσι, πιας ίνε ι διάθεσι, το φαντάρον κε πόσα ακόμα μπορι κανένας να μάθι. Το λιπον μας στέλνουν για ανίχνεψι. Γι' αφτι τι δουλια δε χριάζοντε πολι. Αμα ίνε πολι, εφκολότερα τος αντιλαμβάνετε ο εχτρος. Πέρνο μαζί-μυ ένα μονάχα, κανο ένα μεγάλο γίρο για να πέσο μέσα στην τοποθεσία τυ εχτρου απτιν αντίθετι διέφθισι. Φορο εγω κε βάζο κε τυ σιντρόφου-μυ χοριάτικο ρύγο, ρίχνο κε στον όμο ένα σακι, κε δρόμο. Πιός ίμε, τί δουλια κάνο;—μάντεψτε αν μπορις.

— Με τέτιο τρόπο παρακάτο πίγαμε στα νότα τυ εχθρου. Μιλίσαμε με όπως μπορέσαμε στο χοριο. Πιο πολι φροντίζαμε να πιάσουμε κυθέντα με τος αμακσάδες. Αμα τα καταφέρνι κανένας κε ίνε προσεχτικος, μπορι να μάθι καλα πράματα. Ι αμακσάδες γενικα ίνε φλίαρι, κε εκσον αφτο βρίσκοντε πιο κοντα στα επιτελία. Κε το κάτο-κάτο σα σκεφτι κανένας, πιος ίνε με τος άσπρους; Ι ίδη ι χοριάτες, κινιτοποιιμένοι τις περισσότερες φορες με τι θία. Τί σίφερο έχουν να πολεμίσουν μαζί-μας; Με τι θία τος αναγκάζουν. Κε γιαφτο μπορις απ' αφτους να ψαρέψις όσες πληροφορίες θες για τος άσπρους.

Τα πεδια κε κυρίος ο Πέτιας άκουαν κε τα βαζανε σχολαρίκι στα αφτιά-τους.

Τα γυμνάσια θάσταχαν όχι πολι. Το φτινόπορο ι κατάστασηι στο μέτωπο ίταν πολι δύσκολι. Ο στρατος τυ Δενίκιν κατέλαβε το Κυρκς, επλυσίαζε στο Οριολ. Το σύνταγμα τις Τύλας, όπου βρίσκονταν ο Κλιυτσαρεβ ετιμάζονταν έντονα για τι μαχιτικι δουλια τυ μετόπου.

Στα 28 του Οχτώβρι ήρθε διαταγή να πάνε στο μέτοπο. Επεφτε δινάτι, διαπεραστική χινοποριάτικη βροχή όταν φορτώνανε τα αμάξια. Το ανιχνεφτικό τμήμα έπρεπε να πάι με την προτι παρτίδα, έτσι που αμέσως μόλις κσεφορτόσουν να αρχίσι στη δουλία.

Απτιν Τύλα ος το Οριολ πίγανε σε ενα μερόνιχτο.

Το καραβάνι δεν το σταματίσανε στην πολιτία, μα το στίλανε 20 βέρστια πιο νότια. Στις 30 του Οχτώβρι κσενίχτισαν σένα χοριυδάκι κε το προι ο πρότος λόχος μαζί με τος ανιχνεφτες σταλίκανε στο μέτοπο στάρικστερα απτι σιδεροδρομικη γραμι Κυρσκ-Οριολ. Εδο για πρότι φορά ίδε ο Πέτίας καθ'εαφτο ζοι μετόπου, μα δεν ένιοσε φόβο—όλι γιρο ίσαν γνωστι, ι δικιτες ι ίδι, ι κόκινι στρατιότες, ι κυθέντες ι ίδιες, τα χορατα για το ταγίνι, για τα άσκιμα παπύτσια· κε όλα φένοντε τόσον απλα, τόσο σινιθιζμένα, τόσο έφχολα.

— Στα γιμνάσια ήταν χιρότερα—σκέφτονταν ο Πέτίας κιτόντας προσεχτικα τι νέα περικικλοσια.

Το σοβετικο σίνταγμα το Οριολ, που κατίχε το μέτοπο, θα πίγενε στην εφεδρία, κε καρτερύσε το σίνταγμα τις Τύλας νάρθι να το αντικα-αστίσι. Πριχου να κσεφορτοθι όλο το σίνταγμα, ι ανιχνεφτες του Ζότοφ γνωρίζονταν με τις θέσεις, φρόντιζαν να πάρυν πληροφορίες για τον εχτρο, μαθένανε τα κατατόπια. Ι άσπρι στην όρα δε φένονταν. Τα δικά-μας τα τμήματα ίχαν υποχ-ρίσι αρχατα, απομακρίνθικαν απτους άσπρους κε κίνι τος χάσανε απτα μάτια-τους.

Ήρθε το επιτελίο· αμέσως καλέσανε το Ζότοφ στο δικιτι.

— Πρέπι να κσεδιαλίνουμε—ίπε κίνος δίχος πρό-
λογο—πιά άσπρα τμήματα βρίσκунτε αντίκρι-μας, πόσα
ίνε, πιά ίνε ι διάθεςί-τους, αν έχουν πολυς ακσιωματικυς,
αν βρίσκунτε ανάμεσα στις στρατιότες κινιτοπιιμένοι,
απο πιά μέρι ίνε. . . . Μάλα λόγια καταλαθένις κε
μονάχος-συ. Σίφονα με τις πληροφορίες πυ έχυμε. . . .

Ο δικιτις άρχισε να δίχνι με το δάχτυλο πάνο
σε χάρτι πυ ήταν ζογραφιζμένος με διάφορες μολιθίες.

— Να εδο. Μπορι κε εδο. . .

Τα μάτια τυ Ζότοφ παρακολουθύσαν το δάχτυλο
τυ δικιτι. Κατάλαθε.

— Μπορο να φίγο;

— Μπορίτε, σίντροφε! Πιόνα θα στίλετε;

— Ο ίδιος θα πάγο, σίντροφε δικιτι, ίνε σπυδέο.

— Καλι επιτιχία!

— Πέτια ετιμάσυ, ίπε τυ Κλιυτσαρεβ ο Ζότοφ
αμα επέστρεψε. Πίρα μαχιτικι εντολι.

Ο Πέτίας κοκίνισε απο ιπεριφάνια.

— Πότε μπάρμπα;

— Μόλις θα χαράκσι, θα φίγομε. Τί να περιμένουμε.

— Κε τι θα πάρομε μαζί-μας!

— Τί να πάρουμε! Τυφέκια κε πακσιμάδια αν
βρίσκунτε.

ΣΕ ΑΝΙΧΝΕΨΙ!

Τα κσιμερόματα ο Ζότοφ μαζί με το νέο-τυ
σίντροφο ετιμάστικαν για τιν ανίχνεψι. Δεν ίχε φέκσι, όταν

βγίκαν πια απτο χοριο. Εχανε κριο. Επερτε χιονι. Ο Ζότοφ
κε ο Πέτιας πίγεναν δίχως να θιάζοντε. Ιχαν περπατίσι
πια διο όρες κι άφισαν πίσο-τους διο χορυδάκια. Ζίγο-
ναν ξένα μεγάλο χοριο. () Ζότοφ διάλεκε τιν πιο χαμίλι
κε φτοχικια καλιθα κε χτίπιζε στο παράθιρο. Κανένας
δεν απάντιζε. Ιστερα απο 2-3 λεφτα κσαναχτίπιζε,
αφτι τι φορα πιο δινατα. Φάνικε πίσο απτο τσάμι ένα
πρόσωπο με γένια.

Πίος ίνε;

Ι ανιχνεφτες παρακολουθύσαν προσεχτικη το ιπικο.

— Ανικσε παπυ, „δικί-μας“ ίνε, απάντιζε ο Ζότοφ
σιγα, κρίθοντας το τυφέκι. Γνωστι ίνε. Ανικsé-μας να
ζεσταθόμε.

Πίσο απτο παράθιρο ακούονταν πολίόρα περπατί-
ματα. Στο τέλος άνικσε ι πόρτα.

— Καλα! Μπάτε!

Ἰ ανιχνεφτες μπίκαν.

— Μι ανάβις—ίπεν ο Ζότοφ—βλέποντας πως ο γέρος αρχίζει να διορθώνι τι λαμπίτσα-τυ. Θα φουμάρουμε απόνα τσιγάρο, θα ζεσταθούμε, κε πάλι δρόμο.

Εστριπσε ένα τσιγάρο ο Ζότοφ.

— Πιί ήταν εδο;

— Περάσανε το προι, απάντιζε ίσιχα ο χορικός, μαντέβοντας τί άνθρωπι κάθουντε αντίκρι-τυ. Στο χοριο δε σταματίσανε.

— Κε πια ίνε ι ιδέα-συ παπυ; πυ βρίσκοντε τόρα;

— Θαρο πως πρέπι ν'άνε στο Σβιρίτοβο. Εκί βρίσκοντε ι μεγάλι-τυς. Χτες ο ανεπσιός-μυ πίγε στο Σβιρίτοβο κε λεί πως έχει πάρα-πολυσ απο δάφτυς.

— Πιί ίνε πιο πολι, ι ακσιωματικι, ίτε. . .

— Κε τύτι κε κίνι. Κι ακσιομιτικι κε στρατιότες —κύνισε το χέρι-τυ ο γέρος, κε ίπε με παράπανο—Κε τί κάνυν ι διχί-σας; Δεν βασταν τα κότσα-σας.

— Δεν ίνε πυ δεν βασταν τα κότσα-μας, παπυ. Ακόμα δεν έχυν κανονιστι όλα, κε ι δυλια δεν ίνε πολι σίγυρι. Επιτα ίμαστε τόρα απασκολιμενι στο Ὑραλ. Αμα λίγο κσεμπερδέψουμε απο κι, τότε θα φτάσουν ι δίναμες κε για δο.

— Θα φτάσουν, θα φτάσουν. Μα όσπυ να ετιμαστίτε εσις, απο μας εδο δε θα μίνι γερο κομάτι. Ε ε ε χ!

— Για πές-μυ παπυ, πως να πάι κανένας σάφτο το χοριο, δίχος να πέσι στα χέρια-τυς.

— Εφκολο πράμα. Οχτο βέρστια απέχι. Θα σας βγάλο απο χοριο κε θα σας δίκσο το δρόμο. . . Μονάχα

διόχστε-τους, για όνομα τῦ θεοῦ. . . μι μας αφίσετε εδο. . .

() γέρος έριξε στὺς όμους-τῦ ενα μεσογόνι κε θήκε απτὶν καλίθα μαζί με το Ζότοφ κε τον Πέτια.

Φτάσανε ος τιν άκρι τῦ χοριῦ. Εκὶ ο γέρος τὺς έδixε τι διέφθισι όπου θρίσκετε το χοριο Σθιρίτοθο. Μια φορα ακόμα εφχίθικε να διόχουν τὺς άσπρὺς κε προιδοπίισε „στὶν τρίτι καλίθα απτ' „αριστερα“ θρίσκετε „δικός-μας ανθρωπος“.

— Δίχος καμια ιποπσία μπορίτε να πάτε ς'αφτόνα. Το λένε Ιάκοθο. Ετσι κε πέστε-τῦ. Μας έστὶλε ο πα-πὺς ο Οπροσιμ.

Στὶν άκρι τῦ χοριῦ ςτέκονταν το πυροβολιχο

Πέρασαν τα μεσάνυχτα. Μόλο πυ ήταν πια αργα, το χοριο Σθιρίτοθο ήταν ακόμα φωτιζμένο. Ο Ζότοφ μέτρικε προσεχτικα τις καλίθες προς τ' αριστερα όπος ιπόδixε ο γέρος κε κιτόντας γίρο, αναριχίθικε στο παράθιρο τις τρίτις καλίθας. Μέσα στὶν καλίθα ήταν ςχοτινα.

— Να πάρει ο διάολος!—βλαστήμισε ο Ζότοφ—
δεν άλαχσα στο γέρυ το στρατιοτικό μανδία με άλο
χοριάτικο παλτο.

Αφισε τον Πέτια να περιμένι στην αβλι κι ο ίδιος
σιγα-σιγα χτίπιζε στο παράθυρο.

— Πιος ίνε;— ρότιζε απο μέσα μια βραχνια-
ζμένι φονι.

— Ανιχζε Ιάκοβε.

Αχύστιχαν ζίρτα-φέρτα πίσο στην πόρτα κε σε λίγο
φάνικε απτιν πόρτα το μύτρο ενος χοριάτι πρ κίτακζε
προσεχτικά στην αβλι.

— Πιός ίνε; Τί θέλετε;

— Απτον παπυ Οπροσιμ ερχόμαστε. Ινε κανέναν μέσα;

— Ιτανε τι νίχτα. Μα εδο κε διο ώρες φίγανε.

— Πα να πι μπορούμε να μπόμε. Μια λεκσύλα
έχυμε να συ πύμε.

Μπίχαν.

— Πός τα περνάτε; Τί γένικαν ι άσπρι;

— Ι άσπρι; Τι μέρα περάσανε απο δο ένα σορο
απο δάφτυς.

Να, εδο κε διο ώρες φίγανε απο μένα ι πιροβολιτες.

— Μίνανε ακόμα πολι;

— Μίνανε. Πόσι όμως, δεν κσέρο. Ολι-τυς ίνε
αμίλιτι.

— Πός να το μάθυμε;

— Μίτε κ'εγο δε κσέρο. Θα σας μπερδέψο, ότι
κε να πο.

Απτιν πρότι στιγμή μας κιτόσανε στραβά. Φένετε, κάπια λέρα θα τος πσιθίρισε κατι-τι για μένα . . . κι-όλι τι μέρα δεν πολιφενόμυνα στα μάτια-τους. . . Στάσου! Νά τι μπορι να γίνι! Εχουμε εδο ένα σακάτι.. Ισος ν'άνε καλίτερο να τον προσκαλέσουμε. Δικό-μας πεδι ίνε.

— Μια κ'ίνε ετσι φόναχσε-τον.

Ο χορικός θγίκε.

Ο Ζότοφ προσκάλεσε στην καλίδα τον Πέτρο.

— Κάτι θα θγι, φένετε—πσιθίρισε.

Ο χορικός γίρισε με τι σινοδιά ενός μονόφθαλμου σακάτι.

— Νά λιπον, Νικίτα Σεργέιτς, ο σίντροφος απο δο ενδιαφέρετε να μάθι, τί γίνετε σε μας.

Ο σακάτις έχσιζε το κεφάλι-τυ

— Ολι σίντροφι ίνε τόρα. Μόλις μιλας όμος μ'ένα τέτιο σίντροφο, σε κυβαλαν στο φρύραρχο κε σε σπάνουν τα κόκαλα στο κσίλο. Δεν ίσε προδοκάτορας;— αρότισε ανιχτα κιτόντας το Ζότοφ στα μάτια.

— Τρελάθικες; — ερεθίσθηκε ο Ζότοφ.

— Καλα, καλα. Μια φορα θα πεθένι κανένας, χο-ράτεπσε ο μονόφθαλμος. Το λιπον, πυ λες τ' αδέρφι, εδο κε τρις μέρες άρχισαν να μας έρχοντε στο χοριο. Μόλις φίγατε εσις ίρθαν αφτι απο πίσο-σας. Στην αρχι το ιπικο, ι κοζάκι. Αφτι, φιλαράκο-μυ, ίνε κόσμος στα-θερος—δε μπορις να πσις τσιμουδια μαζί-τους, κι ύτε ν'αρπά-κσις μια λέκσι. Αρχισα μαζί-τους έτσι κι αλιος· μα ένας απ' αφτους με κατέδασε μια καμτσικια στι ράχι. Ος τό-ρα με τζόζι. Δε μ'όμινε πια διάθεσι για κυθέντες, γιατι

όσο κε νάμε μονόφθαλμος—τόνα-μου το μάτι το θγάλα-
νε ι γερμανι—θέλο να ζίσο. Αργότερα πέρασαν διο σιν-
τάγματα το πεζικυ· ολάκερι μέρα στριφογυρνύσαν. Αργό-
τερα ήγίκε ανάμεσά-τους φασαρία. Φέρανε στο επιτελίο
30 στρατιώτες κε τως δίρανε στα γερα. Το θράδι φίγα-
νε κε τα διο σιντάγματα. Το πυροβολικό-τους ήταν 20
κανόνια. Ακούστε-τα κε θάλτε-τα σκυλαρίκια στ' αφτιά-
σας. Κι αρτι αμίλιτι ίσαν. Μα έτσι μιλούσαν ανάμεσά-τους,
ότι πέραν το Ορελ ότι προχορυν παρακάτο κε ότι τραθαν
ίσια στι Μόσχα. Το πάρσιμο τις Τύλας, όπος λένε ίνε
πεχνίδι γιαφτος. Κοντα στι Μόσχα θα χριαστι ν' ακο-
νίσουμε τα δόντια. Νά τί λεγανε.

—Στο πεζικο τί ομιλίες ίχανε, ρότιζε ο Ζότοφ.

— Το πεζικο κσέρις-θα. Αμέσος χτιπα στο μάτι,
πος εκι θρίσκοντε μαζομένα πολα αδέρφια-μας. Μα ι
ακσιοματικι... το χαμτσίκι στιν ιμερίσια διάτακσι. Ιμπορο
να σας πο, πως μόνο με το χαμτσίκι διεφθίνουν. Κε τό-
ρα μπορις μόνος-συ να καταλάβις τί ίδυς ομιλίες μπο-
ρυν νάμε ίστερα απο τέτιο φέρσιμο: Μας ανάνκάζουν κε
πάμε στον πόλεμο. Αν δεν ήταν ι θία, δε θα πολεμούσαμε.

Α νε, κσέχασα. Το επιτελίο τις μεραρχίας, ίτε το
σώματος, μνίσκι. Όλα τ' άλα προχορυν προς τα εμπρος.

() Ζότοφ άκουε προσεχτικα, κάπου-κάπου διάκοφτε τι
διίγισι με ερότισες: αν θιμάτε τον αριθμο το στρατιοτι-
κον τριμάτον, πως ονόμαζαν ι στρατιώτες τως ακσιομα-
τικυς με τα ονοματεπόνιμα-τους, τί κυθέντες ίχαν με τως
άλυς χοριάτες. Ο μονόφθαλμος σινκέντρονε σινιδιτα τι
μνίμι-τυ, θιμώνταν κε με προθιμία τα μετάδιδε στο Ζότοφ.

Συνομίλιζαν πολι κερο.

— Εφχαριστο, σίντροφε—ίπε στο τέλος ο Ζότοφ—
σπίνχοντας δινάτα το χέρι το μονόφθαλμο.— Κσέρις πια
εκδύλεψι προσέφερες στους εργαζόμενους;

— Κε τί μάφτο, σάστισε ο μονόφθαλμος. Δεν ίνε
δα κε μεγάλι δουλια... Αργότερα κσανα πέρασε· μπορεί
νάχο τίποτα νεότερα να συ μεταδόσο.

— Θάρθο, σίντροφε, θάρθο.

ΠΙΣΟ

Δίχος να περιμένουν τα κσιμερόματα, ο Πετιας
κι ο Ζότοφ μπίχαν στο δρόμο, για να γιρίσουν πίσο. Στις
τέσερις το προι ίχανε στάσι στο χοριο, όπου ίχανε κυ-
θεντιάσι με το γέρο-Οπροςιμ.

Μα στα μισοσκότινα σκόνταψαν πάνο σε στρατιο-
τικά αμάκσια πυ στεκόνταν μπροστα στην καλίβα. Στ'
αμάκσια πάνο με δυσκολία διαβάζονταν ι επιγραφή: „2-ο
σίνταγμα, ονόματος τυ στρατιγυ Αλεκσέεφ.“

— Ι αλεκσέεφτσι ίνε, πυ να τυς πάρι ο διάβολος
τον πατερα κε τι μάνα—ψσιθίρισε ο Ζότοφ. Δίναμι στα
πόδια. Αρχετες πληροφορίες έχυμε μαζόκσι.

Ος το μέρος πυ στέκονταν το σίνταγμα, τυς μνί-
σχανε δέκα θέρστια.

Να επιστρέψουν ος τα κσιμερόματα ίταν δύσκολο.
Μολατάφτα ο Ζότοφ έβαλε τα δινάτά-τυ να φτάσι στον
κερο.

Περπατίσανε μόνο 4 θέρστια· άκσαφνα τι σιγαλια
τυ κσιμερόματος διάκοψαν πιροβολιζμι. Ι άσπρι πιρο-
βολιτες κσίπνισαν κε τραθύσαν κατα τι θέσι πυ στέκον-

ταν το σύνταγμα τις Τύλας. Ιστερα απτον προτο πυροβολισμό ακύστικε δέφτερος... τρίτος... Σε λίγο ακύστικε κ' η απάντισι το σοβιετικόν πυροβολισμόν. Η κόκκινι τως φιλοδορούσαν με το ίδιο νόμιζμα.

Αργίσαμε Πέτια—μυρμούριζε ο Ζότοφ—να μι μας τριπίσουν τως σκύφους-μας.

Ο πυροβολισμός ολοένα κε δινάμονε. Φένονταν πως η άσπρι πέραςαν σε επίθεσι. Αμα κσιμέροσε πέραςαν μπροστα απτους ανιχνεφτες 2 συντάγματα το πεζικόν τον άσπρον κε διεφθίνονταν στο στρατόπεδο τον κόκκινον. Η κίνισι-τως φένονταν όπος μέσα στην απαλάμι. Το πυροβολικό έαρούσε αδιάκοπα το χοριο, πυ θρίσκονταν πίσο απτις θέσις το συντάγματος τις Τύλας. Το χοριο κέονταν. Τα πυροβόλα τον κόκκινον χτιπόσαν αδιάκοπα τως άσπρους.

Μπαρμπα Ζότοφ! Μπάρμπα Ζότοφ! πσιθίριζε άκσαφνα ο Πέτιας κε τράβικζε το Ζότοφ απτο μανίκι. Κίτα πίσο! Το ιπικόν έρχετε ίσια πάνο-μας.

Δίο ίλες ιπικόν σαν αστραπι ερχόντανε απο πίσο κε φένονταν πως κάνανε επίθεσι στις θέσεις τον κόκκινον.

— Στάβλάκι! μέσα φόνακζε ο Ζότοφ πέρφτοντας πρόμυτα. Απλόσου πάνο στο αβλάκι κε τσιμουδια!

Το ιπικόν πλισιάζε σαν αστραπι, μεγάλονε μπρος στα μάτια.

Ο Ζότοφ κι ο Πέτιας παρακολουθόσαν προσεχτικα απτο αβλάκι.

— Τως κερατάδες, περικικλόνουν τιν αριστερι πτέριχα-μας, έλαστίμισε ο Ζότοφ στ' αφτι το σιντρόφου-του.

Η κόκκινι το μιρίστικαν με τον κερο.

Τα πολιβόλα άνιχσαν φωτια στα μύτρα του άσπρου καθαλάριδον. Σα βροχι πέφτανε τα βόλια πάνω-τους.

Τα βόλια πετούσαν πάνω απτα κεφάλια του Ζότοφ κε του Πέτια. Απλόθιχαν πιο πολι στι γι' μα απτα μάτια-τους δε βγάζανε το ιπικο.

— Ετσι, έτσι, θαράτε-τους τα σκιλια—πριθίριζε με θρίαμβο ο Ζότοφ βλέποντας, προς το άσπρο ιπικο σταμάτισε τι φόρα-τυ. Πέρασε ένα λεπτο, άεφτερο... ι άσπρι υποχόρισαν. Ι ανιχτεφτές-μας ανάσαναν βαθια, μα να προχορίσουν πιο πέρα ήταν αδύνατο: κειμέροσε, έφευγε πια κι ο ήλιος ανέτιλε.

— Θα ίνε ανάνκι να σερνόμαστε πάνω στι γι, ίπε ο Ζότοφ. Γαντσόνοντας με τα δάχτυλα τιν παγο-μένη γι, ι διο ανιχνεφτες σέρνονταν προς τι διεφθισι του σινταγματός-τους.

Το άσπρο ιπικο προχορούσε κσανα προς τι διεφθισι του σιντάγματος-τις Τύλας.

Προσεχτικα, φροντίζοντας να μι σιχόσουν το κεφαλι απτ' αβλάκι, σιγα-σιγα, θίμα προς θίμα, προχορούσαν σερνάμενι ο Ζότοφ κε ο Πέτιας.

Ι διεφθισι πυ πίρανε, έπρεπε να τους οδιγίσι στην αριστερι πτέριγα τις χτεςινις θέσις του σιντάγματος τις Τύλας. Μα πιός θρίσκονταν σήμερα σάφτες τις θέσεσ, κανέναν δε μπορούσε να το πι.

Μια όρα σερνόντουσαν πάνω στιν χιλιά-τους. Σταμα-τίσανε για να ρίξουν μια ματια γίρο.

Ο Ζότοφ με το πεπιραμένο το μάτι-τυ ίδε με μιας, προς σταμάτισε ι επίθεσι του άσπρου ιπικου. Τα πολι-

θόλα το ροβετικό σιντάγματος σπάζανε τις γραμες τον άσπρον.

— Βαράτε-τους, τα σκιλια, επαναλάθενε ο Ζότοφ τρίθοντας τα μυδιαζμένα απτιν παγονια χέρια-τυ.

Μόλις φτάσανε ι διο ανιχνεφτες μες το δάσος, απλόθικαν πάνω σενα σκορ φίλα. Το δάσος θρίσκονταν στιν πάντα, παράμερα απτι θέσι τον άσπρον. Γιάφτο ι διο ανιχνεφτες θγάλανε απτο σακί-τους πακσιμάδια, ένα κυτι κονσέρβα κε τσίμπισαν.

Ο άμεσος κίντινος ράν-πος πέρασε.

Ο Ζότοφ άρχισε τιν κυθέντα.

— Τα θλέπις πός πρέπι να πάι κανένας στιν ανίχνεφσι — μάθενε τυ Πέτια. Το πρότο πυ χριάζετε ίνε το θάρος, το θέφτερο ι παρατιριτικότητα, κε το τρίτο ι επιδεκσιότητα να διαλέκσις με πιόνα να πιάσις κυθέντα. Αν άκσαφνα μπέναμε στο χοριο, κε θίχος να το σκεφτόμε χονόμασταν στιν πρότι καλίθα πυ θα τίχενε μπρος-μας, μπορούσαμε ίσος να πέσυμε πάνω σε κάπιο κυλάχο κε τότε κσεγράψέ-μας πια. Πρέπι να μπι κανένας στιν πιο φτοχικια καλίθα. Εδθ ι επιτιχία ίνε πάντα εκσασφαλιζμένι. Αν θάνε ανάνχι να πάι κάπιος άλι φορα, θα στίλο το θίχος άλο εσένα, κε κίτα να μι με ντροπιάσις. Τί λες, θα τα καταφέρις, γιά όχι;

— Θα το καταφέρο, μπάρπα Ζότοφ, νάσε σίγυρος. Τόρα έμαθα. Στιν αρχι κάπος θίσκοια μύρχονταν, μα τόρα σινίθισα. Οταν το ιπικο ίρχονταν κατα-πάνο-μας προς νο στο πο φοδίθικα. Μα αργότερα κατάλαθα προς δεν ίνε θίσκοιο ρ'ένα πολιθόλο να φυθερίσι ολάκερο ιπικο.

— Βέβεια, σιντροφάκο-μυ, το πολιβόλο ίνε μεγάλο πράμα.

Πρέπι μονάχα να κσέρις να το χρισιμοπις. Κε τόρα, φτάνι πυ φλιαρίσαμε. Κσεκυραστίχαμε αρνετα. Δρόμο τόρα.

Ο Ζότοφ κι ο Πέτιας τράβηξαν παρακάτω, μα δεν μπόρεσαν να μπουν στο Μανίχινο. Μέσα στο χοριο πιγενοέρχονταν στρατιότες με επομίδες. Στους δρόμους καπνίζαν ι φοτιες για τα στρατιοτικά καζάνια.

Πλάι στέκουνταν σορο τυφέκια στι σιρα, ακυμπιζμένα τέσσαρα-τέσσαρα. Στιν άκρι τυ χοριου μένανε τ'αμάκια τυ πιροβολικυ.

— Ε Πέτια, ίπε ο Ζότοφ, - νιόθοντας προς το σίνταγμά-τυς ίχε φίγι. Ι δουλια θρόμιζε ολότελα. Γίρνα τα χαλινάρια πίσο, τ'αδέρφι κε μεταβολι προς το δάσος.

Δίχος πολες διςκολίες φτάσανε στιν προιγόμενι θέσι-τυς.

Εδο κάνανε ι διό-τυς πολεμικο σιδύλιο.

— Ι διχί-μας, σιντροφάκο μυ, θα υποχόρισαν, κε φένετε προς υποχόρισαν προς το Οριολ—πύ αλυ; Τόρα ο διικιτις τυ σιντάγματος κι ο κομισάρος λογαριάζουν προς ίμαστε κρεμαζμένι σε κάπιο δέντρο. Κε δεν καρτεραν πια τις πληροφορίες-μας.

Γιαφτο πρέπι με καθε τρόπο να μπόμε στο Οριολ γιατι ι πληροφορίες πύχομε, ίνε πολι σπυδέες. Το ζίτιμα ίνε, πός να μπόμε δίχος να μας θυτίκσυν. Κε αν μας θυτίκσυν, κσέρις πύ θάνε ι θέσι-μας; Νά πύ! Κι

ο Ζότοφ έδωκε τιν κορφι μιας λέφκας. Θα μας κρεμάσουν. Για ν'αποφύγουμε τέτια έχθαςι, ας σκεφτόμε τί να κάνουμε παραπέρα.

— Μπάρπα Ζότοφ—ίπε με διλία ο Πέτιας—δε μπορούμε μίπος να πάμε, όπως σήμερα, παράμερα πέντια θέρστια, πάνο στα κυφόματα, τ'αβλάκια κε τις χαράδρες. Έτσι δεν πιστέβο να μπόμε στα χέρια.

— Πάνο στα κυφόματα κε τις χαράδρες... Μπορι θέθεα να γίνι κ'έτσι. Μα ι άσπρι δεν κάνουνε τιν επίθεσι απ'όνα μέρος μόνο. Δίχος άλλο προχορυν κι απο κίνι τι μερια. Εδο, τ'αδερφι, νά τι πρέπι να κάνουμε! Θα προχορίζουμε όσο μπορούμε μέσα απτο δάσος, κε παρέκι θα δόμε. Αν θάνε δυνατο να προχορίζουμε παραπέρα, καλὰ αν όχι θα κσενιχτίσουμε κάπου...

Προχόρισαν 3 θέρστια μέσα στο δάσος. Μόλις θγίκαν στ'ανιχτα, ίδαν πως απτα δεκσια κι απτα ζεθρια προχορόσαν κολόνες στρατιοτικον τμιμάτων. Το πυροβολικο πήγενε πίσο απτις κολόνες κι αφτο τυς έδωσε να καταλάβουν, πως αφτι πυ πάνε, ινε άσπρι: ι κόκινι ιποχορόσαν κε γιαφτο αν ίσαν κόκινι, θ'άπρεπε το πυροβολικο να πάι απομπρος.

Ανανκάστικαν να περιμένυν όσπυ να νιχτόσι.

Μπίκαν πιο θαθια στο δάσος, χόθικαν σε κσερα φίλα κε κιμιθίκαν. Πριχυ να κιμιθουν, τσίμπισαν κάτι απ'ότι ίχε μίνι στα σακιά-τυς κε τράθικαν προς το Οριολ. Το μακρινο φος τυ ιλεχτρικυ τις πολιτίας τυς έδωχνε το όρόμο.

ΣΤΟ ΟΡΙΟΛ

Ο Πέτιας, κυραζμένος απτα γεγονότα τις μέρας, εέρνονταν μάλλον παρα περπατούσε πίσω απτο Ζότοφ, φροντίζοντας να μι μένι πίσω. Ίτανε παρακυραζμένος. Κοντα στην πολιτιά ίχε ένα χοριωδάκι. Μόλις φτάσανε i ανιχνεφτες ε'αφτο το χοριωδάκι, σταματίσανε κε πλαγιάσανε ετι γις. Γίρο απλόνονταν ειγαλια.

Ο Ζότοφ άφισε τον Πέτια να τον περιμένι κε πήρε μια-μια τις καλίθες. Αμα έφτασε σε μια καλίθα, όπου άναβε φωτια, σταμάτισε κε χίταξε απτο παράθυρο. Γίρο στο τραπέζι κάθονταν κάμποσι στρατίοτες με επομίδες.

— Πρέπι να το δίνουμε όρόμο σκέφτονταν ο ανιχνεφτις. Πασπατέδοντας με τα πόδια στα σκοτινα, χτίπιξε ένα πεταμένο κοντα στην καλίθα κάδο, πυ χίλιζε με κρότο. Απο κάπου αλίχτιζε ένα σκιλι.

Φοδύμενος μίπος προδόςι τον Πέτια, ο Ζότοφ έτρεχκε στο αντικρινο το μέρος.

Στις γιτονικες καλίθες τρίκσανε i πόρτες κε ανάψανε φωτιες. Αρχισε θόριθος.

Ο Ζότοφ τόρικκε στα πόδια, μα μόλις επίλθε ισιχία ίστερα απο λίγα λεφτα, έκανε το γίρο τυ χοριω κε γίρισε κοντα στον Πέτια.

— Ι άσπρι, πεδί-μυ. Φένετε πως έρίζκοντε σε κάθε τρίπα κοντα στο Οριολ. Ας ίμαστε πιο προσεχτικι, ίσος να θρύμε κάπου ελέφθερι τρίπα, για να κατορθώσουμε να μπύμε στην πόλι.

Προχορύσαν αργα θίμα, προς θίμα, έκαναν μεγάλυς χίχλυς στα επικίνδυνα σιμιά, κάποτε σταματούσαν για πολε

κερο, ακροάζονταν στον κάθε κρότο. Μ' αψτο τον τρόπο επλίσιασαν στην πολιτία. Μα πρι να μπυν στην πόλι, πέσανε σε μια ομάδα ανηρόπον με στρατιοτικυς μανδιές. Ι στρατιότες ίσαν πιομένι.

— Πλάγιασε—διάταξε ο Ζότοφ, κε κρίβικεν ζένα χαντάκι πίσο απτον αμακσιτο δρόμο.

Ι μεθιζμένι παρέα πέρασε πλάι. Στο χαντάκι, μέσα στα παγομένα λιμνάζοντα νερα, πάγοσε απτον κριο ο Ζότοφ. Κι ο Πέτιας δεν ήταν καλίτερα με τον τριμένο στρατιοτικο μανδιά κε τα θαρια τριμένα ιποδίματα.

Τράβικσαν παρακάτο, ζεστενοντας με την ανάσα-τυς τα παγομένα χέρια-τυς. Στην αρχι τις πολιτίας σταμάτισαν κοντα ζ'ένα μεγάλο σπίτι, πυ στεκονταν ολομόναχο, κάπος παράμερα.

— Ας μπόμε-ίπε ο Ζότοφ—όχι όμος εκι, μα εδο ζ'αψτο το καλιθάκι στην αβλι. Δίχος άλλο εδο ζι ο θιρορος. Θα κάτσουμε, θα ζεσταθόμε.

Ο Ζότοφ χτίπιζε στην καλίθα τυ θιρορου. Κανένας δεν έδοσε απάντις. Ο Ζότοφ σκύντιζε την πόρτα, κε μπίκαν μέσα. Κανένας δεν ήταν μέσα.

— Θαθμάσια. Κσεντίςυ Πέτια, ζεστάςυ,—κίτα, κσεπάγιασεσ ολάκερος.

Ο νεαρος ανιχτεφτις απλόθικε φαρδις — πλατις στο πάτομα, Ο Ζότοφ εβγαλε το μανδιά-τυ, τόρικξε στον εβνούμενο-τυ, κι ο ίδιος έχατσε κοντα στο τραπέζι κε κίταζε απτο παράθιρο το τί γίνονταν στο μεγάλο σπίτι.

Τί διάβολο, πύ πεσαμε; — σκέφτονταν.

Κατάλαβε πύ θρίσκυνταν, άμα ίδε να μπι ένας στρατιότης τις ιπιρεσίας με γαλόνια, πυ καλπάζοντας ίρθε ος τι εκάλα κε βιαστικά-βιαστικά ανέβικε.

— Πέσαμε ίσια στην πίσα—σκέφτονταν ο Ζότοφ κε στάβροσε τα χέρια-τυ, κάνοντας συμπεράσμα πως πρέπει γρήγορα να κσεφίγυν απτιν παγίδα, πυ πέσανε άθελα-τους.

Μα το πάθος τυ ανιχνεφτι ιπερνίκισε το φόβο.

Όσο ζεστένονταν, ο Ζότοφ ολοένα κε πιο κσεκά-θαφα κατάστρωνε το πλάνο τις παραπέρα δράσεις, κε άμα ίδε στο ζέτι ένα μισογύνη πυ κάποιος ίχε πετάξει ίτε κσεχάσι, με μιας αποφάσισε τι θα κάνει παρακάτο.

Σ' ένα λεφτο φόρεσε το μισογύνη, έχωσε ος τα μάτια τιν παπάχα-τυ, πυ δεν ίχε διαφορά απο κίνι πυ φορούσαν στον ασπρο στρατο, κε θγίκε στην αβλι, αφυ πίρε στα χέρια-τυ ένα φτιάρι, πυ στέκονταν εκι στι γονία.

Ο Κλυτζαρεβ ζεστάθικε κε χιμώνταν βαθια.

Αφυ επιθεόρισε στην αβλι τιν κάθε γονία, ο Ζότοφ ζίγωσε πιο κοντα στο μεγάλο χτίριο, πυ φάνικε πως ήταν γυμνάσιο.

Στις παράδοξες ενκατεστάθικε το επιτελίο τις άσπρις στρατίας· φένονταν ι άνθρωπι πυ πιγενοέρχονταν στα μισοσκότινα.

Στον προθάλαμο χιμώνταν ι στρατιότες τις ιπιρεσίας, ι αμακσάδες.

Στο αναπαφτίριο άναθε ζοιρι φοτια κε πάνο στο τραπέζι εβραζε το σαμοθαρ. Γίρο στο τραπέζι κάθονταν ένας χοντρος στρατιγος, κάποιος πολίτικα φορεμένος κε κάμποςι νέι ακσιωματικι.

Ο Ζότοφ προσεχτικά μπίκε στον προθάλαμο απλό-
θηκε στο πάτομα πλάι στις αμακσάδες κε τος στρατιότες
τις ιπιρεσίας κι άρχισε να δίνι ακρόασι στην κυβέντα που
γίνονταν στο αναπαφτίριο.

— Δε θα σας ανισιχίσουμε για πολι κερο, κίριε
διεφθιντι.

Στο αναπαφτίρι έβραζε το σαμοβαρ

— Εφτασε ος το Ζότοφ το πάσο τυ στρατιγυ
απτο αναπαφτίριο. Το προι θα κσεδιαλίνουμε τα πράματα,
θα μας κάνυν αναφορά πόσο μακρια φίγανε ι κόκινι κε
πολι πιθανο να τραβίξουμε αμέσος παραπέρα. Τι μέρα
τυ αγιΝικολάυ πρέπι νάμαστε στι Μόσχα—ο αρχιστρά-
τιγος διάταξε κίνι τιν ιμέρα να κάνουμε πανιγირικι λι-
тургия στο μιτροπολιτικο ναο τις χιμίσεος.

— Δόκσα το θεο, επιτέλως — ακύστηκε ι γέρικι
φονι τυ διεφθιντι.

— Ι μπολσεβίκι τσακίστικαν, φέβγουν παντου άρχισαν στάσεις ανάμεσα στους πολσεβίκους — σινέχιζε ο στρατιγος. Βέβεια ο πλιθίζμος τις Μόσχας περιμένι με ανιπομονισία τον ερχομό-μας.

Ο διεφθιντις κάτι-τι κσαναίπε, μα ο Ζότοφ δεν άκουσε. Αργότερα κσανα ακύστηκε το σερνόμενο γέλιο του στρατιγου.

— Μι ανισιχίτε, εδο δε θα τολμίσουν να κσεμιτίσουν...

Θα σας αφίσουμε εδο φρυρα με το σινταγματάρχι Σίλοφ.

Αν έχετε καμια πληροφορία για τους πολσεβίκους είτε γενικα για σιμπαθόντας, μεταδώστε-τους αμέσος σ'αφτόνα το σινταγματάρχι.

Απτο γιτονικο δομάτιο, όπου ίχε εγκατασταθι το επιτελίο, έτρεχσε διαστικα ένας νέος ακσιοματικός με τηλεγράφιμα στο χέρι κε παρολίγον να ρίξει το Ζότοφ πυ του έφραζε το δρόμο. Ο ανιχνεφτις εδιπλασίαζε την προσοχή-του.

— Εκσοχότατε, ι τελεφτέα αναφορά: ι πολσεβίκι άδισαν το βορινο μέρος του Οριολ στις 23 ι ώρα. Τόρα θρίσκυντε σε απόστασι 10 βερστιον προς βοραν απτιν πόλι.

Τα τμήματα του ιπικου δεν χάνουν την επαφι-μαζί-τους.

Απτο επιτελίο τις στρατιας διατάζουν να αφίσουμε στο Οριολ φρυρα απο 2 σιντάγματα, κε τ' άλλα τμήματα να σινεχίσουν ενεργητικι επίθεσι ενάντια στους μπολσεβίκους κε να θγύμε απτιν πόλι όχι αργότερα απτο προι. Ετί-μασα διαταγι στους διικιτες των τμημάτων να ετιμαστων για την επίθεσι.

— Καλα, λοχαγε, δόστε να υπογράψω... Μα πέστε-μου, δεν ακύεστε τίποτε εδο στην πολιτία για τος μπολσεβίκους;

— Μάλιστα, εκσοχότατε. Εμινε ολότελα άθιχτι μια μεγάλη αποθήκι πολεμοφοδίου, με μεγάλη παρακαταθήκι φισίνκια κε πόμπες· πυ θα μας επιτρέψει να συμπιρόσομε τα κιβότιά-μας. Κε εκσον αφτο, εκσοχότατε, παράλιψα να αναφέρο, ότι ι πολσεβίκι στο πανικόβλιτο φεβγιο-τους δεν πρόκαναν να πετάκουν στον αέρα το γιοφίρι, πυ μας δίνι τι δυνατότιτα να μεταφέρουμε αμέσος προς τα εδο τα θορακομένα τρένα.

— Θαδμάσια. Φροντίστε να ιπάρχι έμπιστι φρυρα στο γιοφίρι κε στην αποθήκι πολεμοφοδίου.

— Στας διαταγές-σας, εκσοχότατε. Εδосα οδιγίες να αλάκουν τι φρυρα, επιδι πάρθικαν πληροφορίες απτο συνταγμάρχι Σίλοφ, ότι ετι φρυρα τις αποθήκис δεν ίνε εθνοικα τα πράματα. Βρίσκοντε εκι συμπαθόντες κε γενικα έποπτι.

— Καλα, καλα, ας τος καθαρίσουν... Ο Ζότοφ σιγα-σιγα βγήκε στην αβλι, περιδιάβασε ανάμεσα σταμάκσια κε τος αμακσάδες πυ άρχισαν να ζέβγυνε, κε με το πιο αμέριμνο ίφος διεφθίνθηκε δίχος να θιάζετε προς το σπιτάκι τυ θιρορυ. Σκύντιζε τον Πέτια, τον κσίπνισε κε τυ διηγήθηκε τί ίδε κε τί ακυσε στο μεγάλο σπίτι.

— Τόρα παλικάρι-μου, το πρόβλιμά-μας ίνε κσεχάθαρο—τυ κσίγισε: τόρα ίνε πιο δυσκολο να βγύμε απτιν πόλι παρότι ίταν να μπόμε. Γιαφτο ας ασχολιθόμε με κατι-τι άλο στην πόλι. Εμπρος, λιπον, ας αδιάσουμε τι γονία, πριχ' να μας θάλουν στο χέρι.

Ι ΑΠΟΘΙΚΙ

Στα κσιμερόματα απτο σχολιο θήκε ένας χοριάτις ντιμένος σκιζμένο πρόβιο μισογόνι, μεγάλη παπάχα. Πίσο-
τυ πίγενε τρικλίζοντας μια γινέχα, σκεπαζμένι σχεδον
ος τα μάτια με σσάλι-φένονταν άροστι.

Στο δρόμο πιγενοέρχονταν αμάκσια το πιροβολικυ,
περιδιάδάζαν ι στρατιότες σε αναζίτισι τροφίμον.

Απτις αβλες ακύονταν χλιμίντριζμα αλόγον. Κάπυ-
κάπυ άρχισαν κλεψσιες. Ι πόλι ίχε όπσι καταχτιμένι.

Περνόντας απτο ένα πεζοδρόμιο στο άλο ο χορικος
ζίγισε ένα αμακσα:

— Πες-μυ σε παρακαλο, πατριότι, πως να φτάσο
στιν αποθίχι — ρότισε. Ο αντρας αρτινις εδo, δυλέβι
στιν αποθίχι. . . Απο χτες ίρθαμε σάφτι τιν πολιτία,
μα μίπος μπορις να κσεμιτίσις μάφτυς τως πιροβολιζμυς...

— Θα πάρις το δρόμο Κίεφσκι κε θα πας ος το
τέλος, απο κι θα γιρίσις στο δρόμο Αλενικόφσκι, κε κι
κάπιονα θα ροτίσις— τυ εκσίγισε ο αμακσας—μα δεν
πιστέβο να θρίτε κανένα εκι. Οπιος δύλεβε στως πολσε-
βίκυς, τδδισε δρόμο προπολυ. . .

— Μα κίνος ίνε κινιτοπιμένος—γιατί να φίγι.
Κ' ι γινέχα ίνε άροστι, πρεπι νάμπι στο νοσοκομίο. . .
Πυ λες, ο αντρας-τις έγγραφσε πως μπορι να το καταφέρει
να τι θάζι εδo στο νοσοκομίο. . . Μια κι περίμενε τι
γινέχα-τυ, δε μπορύσε να φίγι, πατριότι.

— Μπορι κι να περιμένι, κατα πως λες—χαμο-
γέλασε ο αμακσας.

Γ αποθήκι τον πολεμοφοδίου αποτελούνταν απο κάμ-
ποσες κσίλινες παράνκες—πυ στον κερο τυ πολέμου φί-
λαγαν τυς εχμαλότους. Γίρο, γίρο ι αποθήκι ήταν φραγ-
μένι με σιρματοπλέγματα κε φρυρόνταν καλα. Παντυ
γινύσαν οπλιζμένι φρυρι.

— Ε, πατριότι, πύ μπορο να δο το Ναχότκιν;—
πλισίαζε στιν αποθήκι ο χορικός πυ ίδαμε πιο πάνο με
τιν κυκυλομένι γινέκα—κινιτοπιιμένος... Πός μπορο
να τονε δο, πατριότι;

— Πιο Ναχότκιν πσάλις αφτυ, γέρο; Δεν κσέρο
κανένα τέτιο. Απο χτες μόνο θρίσκυμε στι φρυρα.....
Πάνε να ροτίσις στο γραφίο.

— Πύ να πάγο στο γραφίο, μια κε δεν κσέρο.
Θα μπο μέσα κε δε θα θρο τιν άκρι. Τελεφτέα, λες,
ς'εβάλανε;

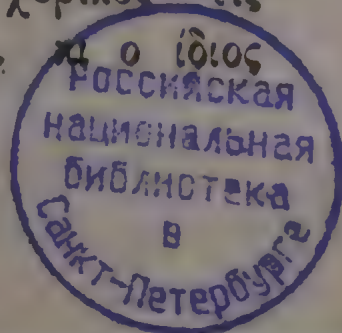
— Θάνε μισο μερόνιχτο· πρέπι να με κσέχασαν
ίτε κε ίσος νάφιγαν....

— Δε σε ροτο πόσες όρες φιλάγισ. Σε ροτο αν
ιπιρετας απο πολι κερο στιν αποθήκι.

— Μόλις με κσέγραψαν απο νοσοκομίο,
μξστιλαν εδο στιν αποθήκι. Λένε τόρα θα μας κάνυν
αλαγι ι άσπρι. Για μένα όλο το ίδιο κάνι..... Πάνε
στο γραφίο, μπάρμπα..... Δεν κάνι να μιλο μαζί-συ.

— Τι να γένι Μαρία, πρέπι να πάμε στο γρα-
φίο—ίπε ο χορικός κε υποθαστάζοντας τι γινέκα στο
χέρι διεφθίνθικαν στο γραφίο.

— Περίμενε εδο Πέτια—ίπεν ο χορικός τις
γινέκας σιγα, πριν να φτάσουν στο γραφίο. κα ο ίδιος
θαρετα εβιμάτιζε προς το σπίτι.

— Στο γραφίο ο στρατιώτης που ήταν τις ιπιρεσίας δεν άφινε το χορικο νάνίξει το στόμα-τυ.

— Για πιά δέμονα συ χριάζοντε ι Ναχότκιν, αφυ κάθε στιγμή μπορούν νάρθουν ι άσπρι... Φίγανε όπου μπόρεσε ο καθένας κε ι Ναχότκιν κε ι Ογλιάτκιν...

— Κε πως γίνετε πατριότι, ι φρυρί-σας στέκοντε.

— Μονάχα ι βλάχες στέκοντε, ι έκσιπνι προ πολυ φίγανε...

— Αχ θεέ-μυ, κε τί να κάνο εγο τόρα—στα-θροσε τα χέρια-τυ ο χορικος — κε σι πατριότι, σκέφτεσε να το σκάσις; Φένετε πως ετιμάζεσε να πάρις τα πόδια στυς όμυς-συ. Κε θα κάνις καλι δουλια, να συ πο...

— Κε πύ μπορις να φίγισ τόρα; Φίγε να σε δο.

Ο στρατιώτης τις ιπιρεσίας με λίσα άρπαχσε το τιλέφονο έδοσε θιμομένα τον αριθμο ενος τιλεφόνου κι άρχισε να μιλα.

— Δε μπορο να περιμένο, κανένας δεν ίνε δο, όλι τ΄σκασαν, κε γο τόρα θα φίγο. Δέφτερο μερόνιχτο σέρνομε δο μέσα. Ελάτε γρίγορα, αλιότικα φέβγο. Το επίθετό-μυ. Κε τί δέμονα σας χριάζετε το επίθετό-μυ; Καλα... καλα το επίθετό-μυ ίνε Ναχότκιν.

— Έχισ δίκιο, γέρο-μυ—πέταχσε το τιλέφονο ο στρατιώτης τις ιπιρεσίας — πρέπι κε γο να το σκάσο.

— Φίγε, φίγε, πατριότι, τι θα κάτσις να κάνις εδο,—ίπε ο χορικος.—Μα δίχος άλο θα έχις κάπιες άδιες για να μπι κανένας στιν αποθήκι... Να μυ τις έδινες...

— Μίπος κΐσε προβοκάτορας; — κάρφοσε πάνο-τυ τα μάτια-τυ ο στρατιώτης τις ιπιρεσίας.

— Οχι, δεν ήμει προβοκάτορας, ήμει απλώςτατα απτυς κόκινυς. . .

— Απ τυς κόκινυς;—γύρλωσε ο άλλος τα μάτια- τυ, κι αργότερα κυνόντας αποφασιστικα τα χέρια-τυ —να σε πάρι ο διάβολος, όπιος κε νάσε, εγο θα το εκάσο, κι ας γίνι ότι γίνι.

Πύ μπορο να δο το Ναχότκιν, πατριότι;

Αρχισε να σκίζει κάτι χαρτια κε κσανα αποτάθηκε στο χορικο:

— Νάτι, μπάρμπα... Αν ίσε απτους κόκινους, κ'εδο στο γραφίο έχομε κάμποσα πεδια απτους κόκινους... Θα τος πο για σένα, κι ότι θέλουν ας κάνουν. Εγώ μαζί-σας δουλια δεν έχο. Θα σκεφτο για τον εαυτό-μου.

Ιστερα απο λεπτο κσίπνισε τος χιμιζμένους κόκινους στρατιότες στο πλαινο δομάτιο, βλαστιμόντας λισταζμένα.

Διο παλικάρια φάνικαν στην πόρτα. Ο στρατιότης τις ιπιρεσίας τος σκύντιζε προς το μέρος-του χορικο.

— Να, πάρε τος δικός-συ!

— Κε πιος ίσε κι μπάρμπα;—ρότιζε ο ένας με δισπιστία το χορικο.

— Πιός ίμε; να ίμε ο θίος τυ Ναχότκιν—χαμο-γέλασε κε με μιας πρόστεσε σοβαρα—το λιπον, πεδια, ελάτε να μιλίζουμε, κερο πολι λίγο έχουμε.

— Ιμυνα στο επιτελίο—άρχισε, μόλις έφγιε ο στρατιότης τς ιπιρεσίας — ακροάστικα κριφα, προς εδο θάρθι νέα φρυρα για να φρυρίσι τιν αποθήκι. Μα πρέπει ασπρι να μιν πάρουν απο δο τίποτε. Καταλαθένετε; τι-πο-τε! Κε για να γίνει έτσι, πρέπει αφτι τιν αποθήκι να τι φυ... φυ...

— Μα επιτέλος πές-μας, μπάρμπα πιος ίσε στάλ-θια—εκσακολούθισεν επίμονα να ροτα ένας κόκινος στρατιότης—να μιλάμε μαζί-συ κε να μι κσέρουμε πιός ίσε; καταλαθένις κε κι...

— Πιός ίμε; Ιμε αρχιγος τυ ανιχνεφτικυ τμήματος τυ σοβετικυ σιντάγματος τις Τύλας.

Ο χορικός κσεχύμπωσε το μισογύνη-το κε έδixσε το σιμάδι κομαντίρy πάνω σε τριμένι κόκινι τενία.

— Τώρα ι δουλια αλάζι. Μπορούμε να μιλίζουμε. Βέδεα ίνε καλα να μι θρυν τίποτα ι άσπρι εδο, μα να το τινάκxουμε στον αέρα τι μέρα ίνε δίσκολο... Πρέ-πι να δοκιμάxουμε τι νίχτα. . . .

— Κε πως σε λένε σίντροφε;

— Πέ-με απλα Ζότιτζ.

— Νά τι να κάνουμε Ζότιτζ. Ας το εκάxουμε στην όρα απο δο, κε στο δρόμο τα λέμε. Κε το θράδι εδο...

Στο εκοτάδι τις νίχτας τέxερικ εκικς πλικιάxαν στην αποθίκι. Ι διο ίχαν εκικια στη ράχι-τυς.

Ι άσπρι φρυρα κρίφτικε στις γονικς, γιατι φοδύντανε στα εκοτινα σε νέο μέρος. Το ιλεχτρικο ίτε μόνο-τυ χάλασε, ίτε κάπιος το χάλασε. Ι αποθίκι βιθίστικε στο εκοτάδι. Αμα πλικιάxαν ι τέxερικ εκικς στα εκιματοπλέ-γματα σταμάτικαν, βάλανε κάτω τα εκικια. Ι μια εκικια άρχικε κατι να παcπατέδι κάτω απο κίρμα.

— Να εδο αφικα το κίρμα — θικύμε καλα. Μα πύντο; Α . . . α νά-το! Δόστε το εκικί. Ενοsé τα

Προσεχτικα, ιδεμι μπορύμε να εκαρόxουμε πριν την όρα δουλικς με φύντες

Στο κίρμα κόλικαν φικίλι κε εκικι με εκρικτικες ίλες.

— Ο ένας ας μίνι εδο Εμικ θα πάμε στ' άλα Μονάχα να προσέκxετε να δόxετε φωτια όλι μαζι με το σιμάδι. Αμα θα δίτε τι ρακέτα αμέcος να δόxετε φωτια, κ' ίcτεpa απο δο με τα βόλια.

Ι εκικς εκορπίcτικαν σε διάφορα μέρικ.

— Ετιμα; — γίρισε ο ένας ς' όλα τα μέρη, που
σαν σκιμένες ι άλες σκιες κε ροτύσε τον καθένα χοριστα.

— Ετιμα· — απάντισαν παντω.

— Εμπρος, δίνω το σιμάδι.

Ι σκια έδγαλε απτιν τσέπι ρακέτα τυ χερυ. Πσι-
λα στον υρανο πετάχτικε ζοιρα ιποχίανo άστρο κε θρι-
ματίζονταν, κε ίστερα απο ένα λεπτο, τρις δυνατες εκρι-
χσες διατάραχσαν τιν ισιχία τις πόλεις πυ ίχαν καταλά-
βι ι άσπρι.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΤΙ ΓΡΑΜΙ ΤΟΝ ΑΣΠΡΟΝ

Τέσερις άνθρωπι άνιγαν προσεχτικα δρόμο μέσα στο
πιχτο σκοτάδι πυ ήταν διθιζμένι ι πολιτία. Ισαν
ο Ζότοφ, ο Πέτιας κε διο κόκινι στρατιότες απτιν απο-
θίκι πολεμοφοδίων πυ ενόθικαν μαζί-τους.

— Οπος φένετε έφκολα τι γλιτόσαμε — ίπε
ο Ζότοφ ανασένοντας κάπος ελέφτερα μόλις θγίκαν απτιν
πόλι κε αφίζανε αρκετα πίσo τις τελεφτέες καλίβες—.
Τόρα τα μάτια-μας τέσερα να μι χάζυμε το δρόμο-μας.
Αν ίχε άστρα, θάταν έφκολο, μα στα σκοτινα θάνε
ανάνκι να θρύμε το δρόμο πασπατεφτα. Μυ φένετε ποσ
εδo κάπυ, σε απόστασι διο βερστιον, θάνε το χοριο
Χαμίλοφκα. Αν το καταφέρυμε να πέσυμε εκι, θάνε
καλα. Παρέκι πια δε χάνo το δρόμο-μυ. Σιγα κε να
μι φυμάρι κανένas εδo γίρο μπορύμε ακόμα να πέσυμε
με τα μύτρα πάνo σε καμια περιπολία.

Προχωρούσαν σιωπίλα, προσεχτικά, σταματώντας κάπου-κάπου για να ακροαστούν. Φτάσανε στη Χαμίλοφκα ίστερα απο πορία μιας ώρας, γιατι απο επιφύλαξι ο Ζότοφ τος οδίδισε απτα χοράφια κάνοντας μεγάλο κίχλο. Κσεχυράστικαν σ' ένα κσεπαζμένο μέρος, φήμαραν. Δογάριαζαν πως με το σκοτάδι ίνε καλίτερα παρα τι μέρα.

— Το πιο επικίνδικο θάνε πριν τα κσιμερόματα-έλεγε ο Ζότοφ—. Αν θα τα καταφέρουμε πριν τα κσιμερόματα να περάσουμε ανάμεσα απτις γραμες τον άσπρον ι ιπόθεσί-μας θάνε κερδιζμένοι. Γιαφτο λίγο μόνο πρέπει να πλαγιάσουμε. Οσο για κσεχύραζμα, θα το κσεφτόμε τι μέρα.

Απτο χοριο ακύονταν αλιχτίματα κσιλιν.

Ο Ζότοφ άφισε τος σιντρόφους-του στην άκρι του χοριου κε εκσαφανίστικε μες στο σκοτάδι. Σε λίγο επέστρεψε, φέρνοντας τιν ίδισι, πως στο χοριο ίχε ενκατασταθι ένα μικρο απόσπαζμα τον άσπρον.

— Πάμε, πεδία, τι λέτε; έτιμες ίνε ι πόμπες;
Μπίκαν στο χοριο κε θαρετα χτίπισαν στην πρότι καλίθα.

— Πίος ίνε;

— Φίλι, — απάντισε ο Ζότοφ.

— Περιπολία μίπος;

— Νε! Ο δικιτις εδο ίνε;

-- Κιμάτε. Τος κόκινος δεν ίδατε;

— Τος ίδαμε... Κ'εσι τ' αδέρφι πιος ίσε;

— Ίρε τις ιπιρεσίας κοντα στην εβγένιά-τυ, το δικιτι το λόχυ.

— Δε σε ροτο γι αφτο... Καζάκος ίσε;

— Οχι. Απτως κινιτοπιιμένος ίμαστε.

— Ελα πιο κοντα. Πες-μας πιος ακόμα ίνε στην καλίθα;

— Εδω ίνε ο δικιτις τυ λόχυ — ο λοχαγος Αντρέεφ κε στην άλι κάμαρι διο κατότερι αξιοματιχι.

Ι έχρικες διατάρακσαν τιν ισιχία τις πόλεις.

Ο Ζότοφ ριόπιζε για μια στιγμή, κε σε λίγο από-
μάχρινε αποφασιστικά το στρατιότι απτιν πόρτα.

— Μυ φένετε πως δεν ίνε καμια ανάγκη να γιρίσις
πίσο στην καλίβα πατριότι. . . . Θα μίνις μαζί-μας—κρά-
τα-τους Βασίλι. . . .

Πιάσανε το στρατιότι κε τον κρατόςαν απτα χέρια.
Αφτος γύρλωσε τα μάτια-το.

— Τίποτε, τίποτε. . . . Μι φονάζις μονάχα, γιατί
τότε θα δοκιμάσις τι λόνχι.

— Ι μπολσεβίκι—πσιθίριζε φοβιζμένα ο στρατιότις.

— Νε ι μπολσεβίκι. . . . Μονάχα εμис δε θαράμε τος
δικύς-μας, πυ θρίσκοντε με τος άσπρους απο ανοισία-τους. . .

Για τος ακσιοματικους όμος θα σκεφτόμε.

Ο στρατιότις έτρεμε απτο το φόβο-το κε στέκονταν
ο φυκαρας μισοζόντανος, μισοπεθαμένος.

— Εδο, Πέτια, έλα μαζί-μυ—ίπε ο Ζότοφ κε
θαρετα μπίκε στην καλίβα.

— Βρε σι γύρόνι — ακύστηκε θιμομένι φονι απο
μέσα—γιατι σέρνεσε αφτυ πέρα κε μ'εμποδίζις να κιμιθο.
Θες να συ πετάκω το παπούτσι στο κεφάλι;

— Σιγνόμι εβγενέστατε—το λεί ο Ζότοφ—θα
σε ανισιχίσουμε κοματάκι, κ'ίστερα κσανακιμάσε. . . . έχις
κερο. . . .

— Ι μπολσεβίκι!—φύνακσε ο ακσιοματικος πιδόντας
με τρόπο στα πόδια.

— Σιοπι!—φόνακε ο Ζότοφ κε τυ κατάφερε μια γροθια στο γόνατο πυ τον έριξε φαρδι-πλατι στο πάτομα.

— Τι ζόνι γρίγορα, Πέτια—έλεγε ο Ζότοφ κε σε λίγο με βραχνι φονι, απλομένος μῶλο το σόμα πάνο στον ακσιωματικο—ας κάνι λίγι υπομονι, ι εθγένιά-συ θα σινιθίσις.

— Πύ ίνε τα χαρτιά-συ —αρότισε άμα πια έδε-σε τον ακσιωματικο, πυ απτο φόβο-τυ κιτρίνισε κε δε μπορύσε πολι-όρα να αρθρόσι λέκσι.

Ο ακσιωματικος με το κεφάλι-τυ έδixε μια πέτσι-νι τσάντα παραγιομάτι με χαρτια. Ο Ζότοφ έκριπσε τιν τσάντα με το ρεβόλβερ τυ ακσιωματικυ στον κόρφο-τυ, έριξε μια ματια σ' όλα γίρο, κίτακε κε κάτο απτο σέτι. . . .

— Τί κανόνια έχι το απόσπαζμά-σας;—ρότισε ο Ζότοφ το στρατιότι.

Διο πολιθόλα — απάντισε ο στρατιότις, πυ δε σινέφερε ακόμα απτο φόβο-τυ.

— Κε πύ βρίσκοντε;

- Στιν αβλι, πάνο σ' ένα αμάκσι.

— Πάνε μ' αφτο το παλικάρι,—διάτακε ο Ζό-τοφ σ' ένα απτυς κόκινυς στρατιότες.—Να κυθαλίσομε μαζί-μας τα πιλοθόλα δε μπορύμε· κίτα λιπον να κα-ταστρέψις τα κλιδία, τις θίδες, έτσι πυ να καταντίσουν άχριστα να μι μπορυν να πιροβολίσυν... Κε γρίγορα....

— Κε τόρα τιν εθγένια-συ — ίπε αποτινόμενος στον ακσιωματικο πυ πλάγιάζε σφιχτοδεμένος κε δίχος να θγάλι λέκσι.

— Θάπρεπε να σε τριπίσουμε με τι λόνχι κε να σε καρφόσουμε στον τίχο, μα ίχες τίχι πυ δεν αντιστάθικες. Ας ίνε έτσι. Ζίσε κε θιμίσυ τος μπολσεβέικυς, ότι δε χτιπάνε κίνυς πυ πλαγιάζυν..

() κόκινος στρατιότης πυ ίχε πάι να φέρι σε αχριστία τα πολιβόλα επέστρεψε σε δέκα λεφτα, κρατόντας στα χέρια-τυ διο κλιδια πιλοδόλον.

Κάθετα προς το ιπικο τον άσπρον πυ έφεβγε ρίχνονταν ολάκερο απόεπαζμα καθαλάριδες

— Τόρα λιπον τα θγάλαμε πέρα — πρόφερε ο Ζότοφ τρίβοντας τα χέρια-τυ.

— Κι αφτόνα — δο τί να τον κάνυμε; — ρότισε τος σιντρόφυς-τυ δίχνοντας το στρατιότηι πυ ίταν στην ιπιρesia τυ ακαιοματικυ.

— Κι αφτόνε να δέσουμε — ριβόλεπσε ο Πέτιας.

— Σοστα.

() στρατιώτις μόνος-τυ άπλωσε τα χέρια-τυ, εφχαριστιμένος πυ τιν γλίτοσε έτσι φτινα απτυς „μπολσεσεδικυς“

Ι ανιχνεφτες, αφυ πέραν τα κλιθια του πιλοθόλου, τράβηξαν παρα πέρα. Ακόμα δεν ίχε κσιμερόσι. Μέσα απτιν αρια προινι ομίχλι διάκριναν ένα μεγάλο χοριο.

Πίσο απτο δάσος φάνικε έκσαφνα μια ομάδα καθα-
λάριδες.

— Δικί-μας νάνε άραγε, ίτε άσπρι;

— Απλοθίτε στι γι πεδια—φόνακσε ο Ζότοφ για κάθε ενδεχόμενο—ένας δέμονας μπορι να κσεδιακρίνι τι ίνε. Ι καθαλάριδες πλίσιασαν γρίγορα. Μόλις φτάσανε σε απόστασι θολις απτυς ανιχνεφτες, ο Ζότοφ με το πε-
πιραμένο το μάτι-τυ διέκρινε επομίδες ακσιωματικυ στον πρότο καθαλάρι.

— Ασπρι ίνε πεδια — πσιθίρισε νάστε έτιμι.

Ι καθαλάριδες άμα διέκριναν τυς ανιχνεφτες, στα-
μάτισαν, κάτι-τι πσιθίρισαν αναμετακσί-τυς κε με γρίγορο
καλπαζμο διεφθίνθικαν στο μέρος-τυς.

— Να πιροβολίσετε πάνο στο πρόσταγμα πυ θα
δόσο!—ίπε ο Ζότοφ τυς σιντρόφους-τυ.

Οταν έμιναν πια διακόσια βίματα ος τυς καθαλά-
ριδες, ο Ζότοφ έδωσε το πρόσταγμα.

— Στο κεφάλι τυ αλόγυ. . . . φοτια πεδια;

Αντίχισαν τέσερις πυροβολισμοί. Τρεις καθαλάριδες πετάχτηκαν χάμο στι γης, κε ένα άλογο γίρισε πίσο κε αφινιάσε. Πίσο-του πήγαν κε τ'άλα.

— Τρεχάλα τόρα, εμπρος! — φόναξε ο Ζότοφ.

Ι ανιχνεφτες δόσανε δίναμι στα πόδια κε τρέχανε στι διέφθισι τυ δάσους. Μα δεν πρόκαναν να φτάσουν ος τιν άκρι τυ δάσους, κε απο κι πρόβαλε μια χεράμακσα με πολιθόλο. Γίρο στο πολιθόλο στέκονταν σορος στρατιοτον τυ πεζικυ.

— Χαθίκαμε—σκέφτικε ο καθένας απτυς τέσερις ανιχτεφτες. Μα σινέδικε κάτι το παράκσενο, ι ομάδα αφτι πυ ίταν γίρο στα πολιθόλα δεν έδοσε καθόλυ προσοχι στυς ανιχτεφτες, έβγαλε βιαστικα το πολιθόλο κε το κανόνισε για να πυροβολίσι σε άλι μερια.

Ι ανιχτεφτες άθελα σταμάτισαν, κιτόντας γίρο, κε μετα 2-3 λεφτα τυς κσέφιγε στεναγμος ανακύφισις. Μακρια στιν πεδιάδα κάθετα προς στο ιπικο τον άσπρον πυ έφεδγε, ρίχνονταν σκορπιζόμενο στο δρόμο ολάκερο απόσπασμα καθαλάριδες. Κε πίσο-τυς μακρια, μόλις διακρινόμενα μέσα στιν ομίχλι κιμάτιζαν ολάκερα κίματα ιπικυ.

— Ι δικί-μας—φόναξε ο Πέτιας με φονι πυ δεν έμιαζε διόλυ τι σινιθιζμένι-τυ φονι. Κε πίδικσε απτι θέσι-τυ, κσεχνόντας πως σκεδον πλάι-τυ απλόνονταν ολάκερι εχτρικι αλισίδα.

— Πλάγιασε, πυ να σε πάρι ο διάβολος—φόναξε άγρια ο Ζότοφ, πιάνοντάς-τον απτα πόδια—Ε! παλικάρι, τί επαθες;

Ο Πέτιας σοριάστηκε στη γης κε εσιοπύζε. Το πρό-
σοπό-το άκσαφνα χλόμιασε κε σαν-πος λίγνινε.

— Πέτια, Πέτενκα, τί επαθες;— στρεφογίριζε
ολόγिरά-ту με ανισιχία ο Ζότοφ κσεχνόντας τον κίντινο
— πλιγόθικες μίπος;

Ο πρρίν τσοπανάκος άνικσε τα μάτια-ту κε χαμο-
γέλασε. Ιθελε να σιχόσι το δεκσι χέρι-ту, μα δε σικόνονταν.

— Στον όμο σίντροφε Ζότοφ— ίπε ένας απτος
ανιχνεφτες, αφυ χίτακσε το στρατιοτικο μανδία ту Πέτια
—να κε ι τρίπα.

Σεχίνο το μέρος ту μανδία κσεχίθικε έμα κε κοκί-
νισε το μανίκι.

— Υυχ!— αναστένακσε με χαρα ο Ζότοφ κε πά-
скиζε να καταπίθι τον αγαπιμένο-ту, пу έκανε απόπιρα
να σικοθι.—πλάγιασε, πλάγιασε, μι στενοχορέδεσε ..

Σάρφτο το αναμετακσι σтин άκρι ту δάσους γίνονταν
λισαζμένοι μάχι. Ι άσπρι δε θάστακσαν κε τα απομινάρια-
тус σίκосαν πάνο τα χέρια. Σε λίγο πλίσιασε тус ανιχνε-
φτές-μας ο κόκινος κομαντίρος.

— Πιί ίστε.

— Ι ανιχνεφτες ту σιντάγματος тис Τύλας.

Κξεκαθαρίστηκαν γλίγορα τα πράματα. Σε μισι όρα
κάτσανε τον πλιγομένο Πέτια σε σελα, πίσο απο ένα
κόκινο καθαλári.

— Δεν ίνε τίποτε, Πέτενκα,—χοράτεβε ο Ζότοφ
—θα συ μπαλόσουν τον όμο-συ σε ένα λεφτο. Θα κσεκυ-
ραστis. Κε τόρα πια παλικάρι-μυ ίσε βαφτιζμένος, πλι-
γομένος στι φωτια τυ πολέμυ... Μπράβο-συ.

— On the subject of the
— the subject of the
— the subject of the
— the subject of the

ТІМІ 15 коп.

ЦЕНА 15 коп.

13095

РНБ Иностранный Фонд

E-8
840